

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce v podstatě správně. Dovolatelka jest na omylu, domnívající se, že žaloba není opodstatněna, poněvadž se omezila na exekuční kroky sloužící jen k zajištění jejího nároku. Dovolatelka nebyla vzhledem na platební záповěď okresního soudu v D. vůbec oprávněna vésti proti žalobci exekuci a nebyla proto ani oprávněna, aby provedla v rámci povolené exekuce exekuční úkony, které slouží jen účelu zajišťovacímu. Jest proto i nerozhodné, že podle § 346 ex. ř. jest možné také uschování věcí žalobci odňatých výkonným orgánem. Zajišťovací úkony mohly snad býti provedeny prozatímním opatřením, avšak jen za předpokladů příslušných ustanovení exekučního řádu. Platební záповěď okresního soudu v D. byl staven nárok dovolatelky, příslušející jí proti žalobci a, vedla-li přesto proti žalobci exekuci, byl tento oprávněn podle § 35 ex. ř. uplatňovati žalobou a nikoliv stížností námitku, že nárok dovolatelky jest staven.

Čís. 13400.

Bylo-li vyrovnací řízení o jmění žalovaného pravoplatně skončeno již před vynesením rozsudku soudu první stolice, pokud se týče před ukončením ústního jednání v první stoličce, aniž žalovaný námitku vyrovnání před prvním soudem uplatnil, nemohl soud k vyrovnání přihlížeti z úřadu a jest námitka vyrovnání teprve v odvolání opožděná.

Po pravoplatném vyrovnání není sice dlužník povinen věřiteli platiti více než vyrovnací kvotu, ale není v tom nic nedovoleného, vzdá-li se výhody z vyrovnání a platí-li věřiteli více než vyrovnací kvotu, pokud se ovšem placení takové nepřiči velícímu předpisu § 55 (1) vyr. ř. z roku 1931, to jest, pokud se neděje v základě neplatné úmluvy, kterou byla takovému věřiteli před vyrovnáním nebo v čase mezi vyrovnáním a právní platností potvrzovacího usnesení nedovoleným způsobem přislíbena zvláštní výhoda.

V tom, že dlužník, jsa žalován o zaplacení celé pohledávky, v první stoličce nenamítal vyrovnání, jest spatřovati vzdání se výhod z něho plynoucích.

(Rozh. ze dne 27. března 1934, Rv II 184/34.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudu v š e c h tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvody:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje žalovaný v tom, že odvolací soud uznal za opožděnou námitku, vznesenou teprve v odvolání, že o jeho jmění bylo usnesením krajského soudu v M. ze dne 28. února

1933 zahájeno vyrovnací řízení, jež skoučilo přijetím vyrovnací kvoty 50% splatné ve čtyřech splátkách. Než výtky tato není opodstatněna. Jest sice pravda, že k velícím předpisům vyrovnacího řádu jest přihlížeti z úřadu, což zejména platí ve příčině úmluv, jimiž se věřiteli poskytuje zvláštní výhoda proti ostatním věřitelům stejného druhu ve smyslu § 55 (1) vyr. ř. Odvolací soud však v tomto případě k námitce prvního žalovaného o vyrovnání jako k námitce opožděné právem nepřihlížel. Neboť podle tvrzení prvního žalovaného bylo vyrovnací řízení pravoplatně skončeno již před vynesením rozsudku soudu první stolice, pokud se týče před skončením ústního jednání v první stolici, to jest před 20. září 1933, aniž žalovaný námitku vyrovnání před prvním soudem uplatnil. Po pravoplatném vyrovnání není sice vyrovnací dlužník povinen věřiteli platiti více než vyrovnací kvotu, ale není v tom nic nedovoleného, vzdá-li se výhody z vyrovnání a platí-li věřiteli více než kvotu vyrovnací, pokud ovšem placení takové se nepřiči velícím předpisům § 55 (1) vyrovn. ř., to jest, pokud se neděje v základě neplatné úmluvy, kterou byla takovému věřiteli před vyrovnáním nebo v čase mezi vyrovnáním a právní platností potvrzovacího usnesení nedovoleným způsobem přislíbena zvláštní výhoda. Že takovouto úmluvu žalovaný se žalobcem učinil, ve sporu netvrdil a nedolíčil; v tom pak, že v první stolici nenamítal vyrovnání, jest spatřovati vzdání se výhod z něho plynoucích. Nebylo tudíž přípustné, aby odvolací soud z úřadu hleděl k nové námitce v odvolání, nepoukazující k tomu, že byly porušeny velící předpisy vyrovnacího řádu.

Čís. 13401.

Konkursní řízení v době mezi vyvěšením vyhlášek o prohlášení a o zrušení konkursu (§ 76 konk. ř.) jest nejen fakticky, nýbrž i právně účinné a útraty tohoto řízení, zejména i útraty správce podstaty, jsou skutečnými útratami konkursního řízení a platí i o nich předpisy konkursního řádu.

Konkursní řízení nepomíjí o sobě již usnesením rekursního soudu o zrušení konkursu, nýbrž jest třeba, by bylo řádně zlikvidováno, najmě, by dlužníkovo jmění, tvořící úpadkovou podstatu, bylo vráceno do jeho správy a by při tom byla vyřízena i otázka útrat konkursního řízení.

Příslušnými k této likvidaci jsou orgány tohoto řízení, tedy správce podstaty, konkursní komisař a konkursní soud.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 15/34.)

K návrhu věřitele byl dne 21. června 1933 prohlášen konkurs na jmění Roberta B-a. K rekursu dlužníka byl konkurs usnesením ze dne 3. července 1933 zrušen. Konkursní komisař usnesením ze dne 29. srpna 1933 zamítl návrh dlužníka, by mu bylo vydáno 3.000 Kč, zadržенých správcem konkursní podstaty, a rozhodl, aby znalecký poplatek a odměna správce podstaty byly uhrazeny z oněch 3.000 Kč.